

Okunacak Kitaplar

Nureddin Yıldız'ın 12.11.2017 tarihli (306.) Hayat Rehberi dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah’a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Değerli kardeşlerim,

‘Okumak’ kelimesi dünya milletleri arasında, Müslümanlar’ın üzerindeki kadar hiçbir millete vazife olmamalıdır. Okumak kelimesiyle başlayan kitabı olan tek milletiz, Müslümanlar olarak. Okumayı ibadet kabul eden dinimiz, okumak üzerine kurulu medeniyetimiz var.

Evlerimizde, işyerlerimizde hatta toplu taşıma araçlarında bile kitaplık bulunması gereken bir milletiz. Kâğıdın olmadığı ya da kullanılamadığı bir dünyada, kesilen hayvanların kemiklerini kâğıt niyetine kullanan, talebelerin ders notlarını kiremit parçalarına yazdığı bir ümmetiz. Sadece bir garip tecelli olarak anlaşılması için örnek verirse, Kur’an’ın ilk indiğinde ağaç kabuklarına ve kiremit parçalarına, deve kemiklerine yazılmasını hatırlayabiliriz.

Şimdi kâğıttan mendillerin yapıldığı bir zamanda yaşıyoruz. İnsanlar dudaklarını, masalarını kâğıttan mendillerle siliyorlar. Ama ilk olarak kiremitleri yazı için kullanan o neslin okuma oranına yükselmedik.

Çok değil, altmış sene önce, yaşarken bir ekmek bulup yiyemeyen neslin çocuklarıyız. Şimdiyse ekmeğe tenezzül etmeyen bir nesil yaşamaktadır. Bulup yediği gıdalar nedeniyle de yirmi yaşından itibaren kalp damarları tıkanan insanın, yedikleri belasına dönüşmüştür. Elimizdeki akıllı teknolojik nimetlerin hepsi akıllanırken diğer yandan biz akılsızlaşmaya başladık. Kitabın hayatımızdan çekilmesi, onun yerine yerleşen şeylerin bizi iyi bir yere getirmesi anlamına gelmiyor, gelmedi.

Bir çelişki, bir ters gidiş var. Evlerimizde bari mobilya için kitaplık bulunsun denecek duruma geldik. Bir zamanlar hoca efendiler kalın kalın kitapların evlerimizde mobilya gibi dekor için tutulup okunmamasını kınarlardı; bugün geldiğimiz noktada ise bari mobilya için olsun ama yine de olsun diye kitaplara evlerimizde yer bulmaya çalışıyoruz.

Gelişen her teknoloji aleti bizi kitaplardan biraz daha koparıyor sanıp iftirayı teknolojiye yüklüyoruz. Televizyon çıktığında onun yüzünden kitap okuyamıyoruz diye bir televizyon düşmanlığı ihdas edilmişti. Sonra cep telefonu ve internet yaygınlaşınca bu sefer kabahat bu ikisinin oldu. Bu başkasına kabahat yükleme mantığı elbette doğru değildir; ne dünya ölçeğinde ne de ahiret gününde bizi haklı çıkaracak da değildir. Kitaplı bir ümmetin kitap okumayan Müslümanları olarak böyle bir özü, cep telefonu firmalarını lanetleyip mazeret sunmayı, Allah’ın huzurunda ileri süremeyiz. Aynı mantıkla bakılırsa, her yerin alkol satan dükkânlarla dolu olduğu bir dünyada alkolün bize helal olduğunu da söyleyebilirdik.

Ne yazık ki okuma zevki olmayan anne-babaların çocukları, okuma kelimesini sadece okulda yapılan bir iş olarak görmüşlerdir. Namaz sadece cuma günü ve bayram zamanı camide yapılan bir iş görüldüğü gibi, tıpkı Hristiyanlar’ın ibadeti pazar gününe mahsus ve münhasır bir kilise işi olarak görmelerine benzer şekilde, okuma işi sadece okulda ve çocuklukta yapılan bir iş hâline gelmektedir.

Öte yandan, çocuk psikolojisi diye bir bilim geliyor. Öte yandan ergenlik psikolojisi ilerliyor. Bütün üniversiteler psikoloji bölümleri açıyorlar. Çünkü toplumda adeta kolera gibi yayılmış hastalıkların başında psikolojik rahatsızlıklar geliyor. Eskiden bu kabahat cinlere yüklenir hatta insanlar adını bile anmaya korkarak, ‘üç harfliler’ diye suçu onlara atarlardı. Hep cinler öyle veya böyle suç işleyip insanları rahatsız ederlerdi. Şimdi insanlık cinleri de çarptı. Ortaya bin çeşit psikolojik rahatsızlık çıktı; evlenmeden önce, evlenince, çocuk doğunca, yaşlılar için...

Bir yandan teknoloji ve çılgınlar gibi tüketen insan hastalığı, diğer yandan kitap okuma, ders dinleme ve ruhu-gözü-bedeni okuyarak tatmin etme imkânında yoksunluk... Okuma geriye doğru hızlıca giderken imkânlar daha hızlı şekilde ilerleyip geliyor. Teknolojiyi de imkânları da ortada buluşturabileceğimiz bakışı, akşama kadar teknolojiyi kullansak da akşam olunca yarım saat olsun kitap okuyarak rahatlayıp yatağa girme, yeni oksijen alıp yaşama kültürünü kaybetmiş durumdayız.

Çılgınca ama realite olan bir gerçek: Belediyeler okuma evleri açıyorlar. Tıpkı kadınlara sığınma evleri açtıkları gibi. Evlerimizin, masamızda okuma kitaplarımızın bulunduğu yerler olması gerekirdi –hatta Müslüman için işyerleri de böyledir. Stresimizi okuyarak giderebilmeliydik. Roman dahi olsa okuma zevkimiz olmalıydı. Bunu evlerimizden dışladık. ‘Kaybettik’ demiyorum; dışladık. Balkonlara bile kitap koyma imkânı bulamıyoruz.

Dünya devleriyle boy ölçüşmeye kalkan müteahhit firmalarımızın reklâmını yaptıkları evlerde herhangi bir kütüphane bölümünün reklâmını da yaptıklarını henüz görmedik. Vazolar, raflar, ayakkabılıklar ve gerekli-gereksiz ne kadar eski cam-bakır varsa hepsine yer bulunuyor ve reklâmlarda kullanılıyor da kitap raflarının ön plana alındığı bir pazarlamayı henüz görmedik. Neden? Çünkü daireyi satılsın diye yapıyorlar, kitaplı olduğunu söylediğinizde okul diye onu kimse almaz.

Kitap ‘ürkütücü’ hâle gelmiştir. Hele kalın cildi varsa o zaten cindir, insanı çarpar! Eskilerimizin birkaç taneden ibaret İhyâ-ı Ulûmî’ d-Dîn ve Fî Zılâlî’ l-Kur’ân gibi eserleri ise onlar ölür ölmez çocukları tarafından çuvala doldurulup vakıfların kütüphanelerine taşınıyor. Bir kitabın kapağında genç kız fotoğrafı, aşk-meşk sözleri, siyasetçilerin yalan dolan itirafları gibi film mantığıyla pazarlaması yoksa o kitap satılmıyor, kitapçıların depolarında kalıyor. Bundan dolayıdır ki kitabın içinde demiryolları işletmesiyle ilgili bilgi de veriliyor olsa, kapağına illa bir şekilde kadın fotoğrafı konmaya çalışılıyor – satılsın diye.

Dünyanın bu gidişatını yorumlamak bizim işimiz değil, bize ne dünyadan! Aldırmayız ve peşinden de - Allah’ın izniyle- gitmeyiz. Fakat “Seni yaratan Rabbinin adıyla oku” diye başlayan Kur’an’a iman ettiğimiz ve Allah’ın dinini konuşup mümin kardeşlerime dinden bahsetmek gibi bir görevimiz bulunduğu, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi tanıtmayı gaye edindiğimiz için onun namazını, orucunu nasıl anlatıyorsak; okumayı ve okutmayı sağlamak için gelmiş bir peygamber olduğunu da anlatmak zorundayız.

Derslerimizde mesela “çocuk yetiştirirken evlerimizde put veya canlı hayvan figürleri bulunmasın, zira Resûlullah aleyhisselam bunları yasaklamıştır” dediğimiz gibi, Resûlullah aleyhisselama ilk iman eden neslin kalın kemik parçalarına, ağaç kabuklarına yazmak gibi imkânsızlık şartlarında dahi nesillerini okumaktan mahrum bırakmadıklarını demeli, öğrenmeliyiz. Günümüzde de Müslümanlar’ın kütüphaneli evler kurmaları gerektiği gibi çocuklarına okul müfredatı -zorunlu olanın bir kıymeti yoktur- dışında, zevk için okunan kitaplar listelemeleri gerekmektedir. **Evlerimizde, evin her ferdinin kendini zevkli okumaların içinde bulduğu bir atmosfere girmeliyiz. Ya bunu başarır, zevk için kitap okumaya alışırız ya da her ev kendine bir psikolog bulur.**

Kitabıyla rahatlayan, cihat meydanlarına dahi kitapları olmadan gitmeyen bir ümmettik biz. O kadar ki ulemamız, kitapları savaşa giderken yanlarında götürmemelerini ve şayet düşmanın eline geçerse kitaplara hakaret edileceğini söylemişler de ümmetimizin mücahitlerine yanlarında kitap taşımamaları yönünde fıkıh hükmü belirtmişlerdir.

Fakihlerimiz gösteri aracı olarak duran, ‘showroom’ niyetine bakılan kitapların olduğu bir kütüphanenin zekâtının verilmesi gerektiğini belirtmişlerdir. Çünkü kitap, gıda gibi bir ihtiyaç olduğundan fukahamız kitabın zekâtının olmayacağını söylemişler, bu ümmetin insanlarından birinin kitap ihtiyacını ekmek-peynir gibi bir gereklilik olarak görmüşler ve dolayısıyla yiyecek ihtiyacının zekâtı olmayacağı gibi buna da zekât düşmeyeceğini ifade etmişlerdir. Bir insanın yüz bin kitabı olsa

ve onları okuyorsa, sofrasındaki üç ekmek-zeytin için zekât vermediği gibi kitapları için de zekât vermesi gerekmez. Fıkıh kitaplarımızda böyle yazar. Ama gelin görün ki aynı kitaplar okunmuyor, dekor için duruyorlarsa bu sefer o günkü piyasa değerleri hesaplanıp zekâtlarının verilmesi gerekir. Çünkü statüleri artık, kadının kolundaki bilezik gibidir.

Buradan anlarız ki kitap bizim ümmetimizin anlayışında dekor için değil, gıdalanmak içindir. İnsan eşine sinirlendiğinde açıp Gazalî'den bir bölüm okur. Taksitlerini ödeyemediği, başı belaya girdiği, müşterilerinden bunaldığı zaman açıp Riyâzu's-Sâlihîn'den bir bölüm okur, rahatlar. Kitap bizim psikoloğumuz, hem insanı en iyi anlayan psikologdur. Psikologlar havamıza girmeye çalışarak bize yardımcı olmaya çalışırken en iyi psikolog olan kitap, kendi havasına çekerek yardımımıza gelir.

Tatile, misafirlğe giderken hediye olarak kitap götürme kültürüne bir yerden dönüş yapmalıyız. Ama bu işi yaparken de kitabî olmak lazımdır. Yani sabırla ve uygun kapasiteyle hareket edilmelidir. Evimizde kitap bulunmasına dair telkinleri duyduktan hemen sonra bir kamyon kitabı sipariş verip salonda da ne kadar eşya varsa dışarı atıp yerlerine hemen kitap koymak kalıcı olmadığı gibi bir çeşit kitapsızca iştir.

Kitabı evimize yerleştirirken bir noktaya da dikkat edeceğiz: Öncelikle kişinin kendisi kitap okurunun iyi bir örneği olacak, kitaplı olduğu meydana konacaktır. Hakkı çiğnemen, eşinin hakkını ezmeden ve çocuklarıyla alakasını azaltmadan kitap okumak lazımdır. Kitabın yerine yerleşeceği iş, telefon dırdırı veya başka keyiflerdir. En basit iş olan kaşık tutma bile çocuğa aylar süren eğitimin ardından öğretilmekteyken kitap okumak ve okumadan zevk almak, kaşık tutma veya tuvalet eğitiminden çok daha zordur. Üç, beş, on yıl sürebilir. Sonuçta verilen mücadele bu olmalıdır ve bu bir yaşam tarzıdır. Elli yaşından sonra Çince öğrenmeye çalışan bir insanın nasıl azim ve sabır taşıdığı düşünölsün; aynısı kitap okumaya alışma ve kitaptan zevk alma serüveni için de geçerli olabilir. Programlı, istikrarlı davranılmalı ama her gün bir satırdan ibaret de olsa illa uygulanmalıdır. Bugün heyecanlanıp yirmi sayfa okuduktan sonra kitabı bir daha altı ay sonra eline almak olsa olsa kötü örneklidir.

İnsan en azından, yastık altı paralarını belli aralıklarla çıkarıp saymaktan haz aldığı gibi, en okumadığı zamanda bile kitaplarının fihristlerini karıştırmakla meşgul olmalıdır. Evet, ortada bir gerçek de var ki İstanbul trafiğinde iki saat araba kullanmış birini düşündüğümüzde, o insanın artık iki satır yazı okumaya mecali kalmadığı doğrudur. Ama nihayetinde mesele her gün on sayfa okumasından ziyade, işe gitmediği gün o kitabı okumaya istekli olduğunu hissetmesidir. Bu ümmet-i Muhammed'in yaşam tarzı ve farkıdır.

İmam Şafî rahmetullahi aleyh ilk kitaplarının evinin bodrumunda olduğunu söylüyor. Yani evin bir katında kendileri oturuyor, alt katta kitaplar duruyor. Kitapların bütünü de şimdikine kıyasla üç cilt var veya yoktur. Zira o tarihlerde henüz kitap yazma bolluğu yoktu. Kendisinin kütüphane olarak tanıttığı malzemede Bakara suresi herhâlde bir sürü eşya üzerine yazılı olmaktan ibaretti. Ama bakınız, yine de kitapsız kalmamışlar ve 'okumayan' etiketini üzerlerinde hiç tutmamışlar. En üzücü yanına da bakınız ki bir diplomaları bile yok... Anca cennet var, kültürlü ve okumuş Müslüman olma hedefi var...

Hamd olsun ki ümmetimizin bu geçmişiyile iftihar ediyoruz, mevcut hâlimizden utandığımız gibi.

Kitaplara dönüş yolculuğumuzda hangi kitapları okuyacağımıza dair uzun bir listeyi burada yapmamız gerekmiyor. Hepimizin kütüphanesinde mesleğimizin gerektirdiği kitaplar, uzmanlığımıza göre değişen eserler bulunabilir. Evimizdeki yüz-iki yüz kitap bu minvalde olabilir. Yahut dil biliyor olmaktan kaynaklanan, zamanında babamızın etkisinde kalmış olmamız sebebiyle şekillenen beğenimizin sonucunda edindiğimiz kitaplardır. Mesela herkesin evinde bir temel ansiklopedi olmalıdır.

Bunlar veya benzeri sebeplerle oluşturulmuş herhangi bir kütüphanede illa bulunması gereken dört kitap vardır. Bu dört kitabın pazarlığı yoktur. Mühendis, doktor, ilahiyatçı, siyasetçi, tüccar, kadın, erkek, genç, ihtiyar... herkesin evinde Müslümanca yaşamak ve balığı kendi oltasıyla tutarak hayat sürdürmek için gerekli dört kitaptır bunlar. Ama tabii ki bu, söz konusu dört kitaptan başkasının kütüphanemizde bulunmaması gerektiği anlamına gelmez. Bu dördünden sonra serbest olacağımız anlamına gelir.

Bunları edininp temel yaşam kitabımız hâline getirdikten sonra geri kalanlar konusunda serbest davranabilir, roman da okuyabiliriz.

Bu eserlerin **ilkini** Mushaf (Kur'an-ı Kerim) olduğu şüphesizdir. Müslümanız, bu kitapla hayat yaşıyoruz ama bu ayrı bir meseledir. Onu aynı zamanda okumak zorundayız. Anlayan-anlamayan, genç-ihtiyar her Müslüman onu okumalıdır, her Müslüman'ın hayatı odur. Bir evde kaç kişi yaşıyorsa o kadar Mushaf bulunmalıdır. Herkes kendi Mushaf'ında en son okuduğu yeri cildin ipiyle işaretlemeli, düzenli olarak az da olsa okumalıdır. Zaten düzenli biçimde birkaç ay okumayı sürdürdükten sonra, Kur'an okumak öyle bir aşktır ki, insanı bir daha bırakmaz.

Gayet iddialı, sonra da faturasını ödemeye hazır olduğum bir söz söylüyorum: Tarif ettiğimiz şekilde her gün istikrarlı olarak Kur'an okuyan biri sözgelimi çeyrek hatmi tamamlamadan ölse, vallahi ve billahi diyerek ifade edebilirim ki ölümünden sonra arkasından otuz hafızın çağrılıp ruhu için hatim indirilmiş olması o kendi okuduğu çeyrek hatmin yüzde biri bile etmez. İnsanın kendi okuduğunun her harfi için on günahını sileceğine ve on sevap yazacağına söz vermiştir Allah. Bu insanın Ebu Bekir radiyallahu anha on derece daha yaklaşması demektir. Her ölen mümine kıyamet gününde denecek olan, okurken kaldığı son yere göre makamının biçileceğidir. Öyleyse çok okumaya gayret etmek lazımdır.

Ama evinde ölünün adına toplanıp harçlık almak için okunan hatme hiçbir sözü, vaadi yoktur Allah'ın. Yasak değilse de umut da bunda değil, insanın kendi okuduğundadır. Bir satır olsun okumalı, yine kendi okumalıdır. Hele misafir geldiğinde o zaten tam Kur'an okuma zamanıdır. Birlikte okunmalı, abdesti olmayanlar da dinleyerek istifade etmelidir.

İkinci sıradaki kitabımız ilmihâldir. Evimizde muhakkak bir ilmihâl bulunmalıdır. Bunu söylediğinizde ilahiyat talebelerinin burun kıvrıyor olmaları da dikkate alınacak şey değildir; ilmihâl bir evin sofrasındaki ekmek gibidir. Piyasadaki onlarca çeşit ilmihâlden en mutemet olanı Ömer Nasuhi Bilmen hoca efendinin Büyük İslam İlmihâli'dir. Daha sonra Ali Fikri Yavuz hoca efendinin yazdığı ilmihâl ikinci sırada gelir. Bu iki eser tam olarak mutemet, güvenilir, Hanefî mezhebinin özetidirler.

Fakat bunları tavsiye edebilmek için yanında bir de altı aylık Farsça, Mısır'da da biraz Arapça tahsilini tavsiye etmek, üstüne Osmanlı arşivlerinde de eski Türkçe bilgisini geliştirmek gerekir. İnternet çağında, kimsenin selamı bile mesajında uzun yazmadığı bir zamanda bu kitapların dili de artık eskimiştir. İnsanların Türkçesi kitlediği İngilizce'nin işgali yaygınlaşınca bugünün konularını bugünün diliyle anlatan bir kitabı kullanmak da mecburî hâle geldi.

Bizim bu bahisteki tavsiyemiz Diyanet İşleri Başkanlığı'nın İlmihâl'idir. Bu eser hem özettir hem Türkçesi güzeldir hem de içinde 'sorun' yoktur. Ömer Nasuhi Bilmen rahmetullahi aleyhin eserine göre bir iki farklı boyutu varsa da okurlar bu konuda, Allah katında mesul olmazlar. Zira bunlar içtihadı ve Diyanet İşleri Başkanlığı, Türkiye'deki en üst kurul olduğuna göre bunun içtihadına tâbi olmak bir hocanın aşırılıklarına uyup sapıtmak türünden vebal altına girmek gibi değildir.

İlmihâli aile boyu okumak lazımdır, Kur'an okur gibi herkes kendi başına değil. Sürekli devredecek biçimde okumaya devam edilmeli, zaten adının da 'ilm-i hâl' (günlük bilgi) anlamına geldiği unutulmamalıdır. Ve bu eserden test edildiğinde en azından yüzde seksen başarı sağlayamayacak bir

delikanlıya da kız verilmez. Sonuçta bizim sözümüz kanun değildir ama böyle birinin haram-helali, tahareti, kulun ve Allah'ın kim olduğunu bildiği de çok su götürür.

İmam Nevevî rahmetullahi aleyhin derlediği Riyâzu's-Sâlihîn adlı eser de bir kütüphanenin zorunlu eserlerinin **üçüncüsü**dür.

Riyâzu's-Sâlihîn demek, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemle bin dört yüz defa buluşmak demektir. Medine-i Münevvere'de Efendimiz aleyhisselamın kabrini ziyaret edip önünde fotoğraf çektmek mi insana etki eder yoksa ondan bin dört yüz kere nasihat dinlemek mi; bunu herkes kendi ölçebilir.

Bütün dünyada mezhebi ne olursa olsun her Müslüman'ın okuduğu bir eserdir bu. Sekiz cilt olarak içinde açıklamaların da bulunduğu, Yaşar Kandemir-İsmail Çakan-Raşit Küçük hocalarımızın elinden çıkan sade dilli baskıyı okuyalım. Üzülerek ifade etmeliyiz ki bizler Ömer Nasuhi Bilmen'in dilini kaybederken Peygamber aleyhisselamın dilini de çoktan kaybetmiştik. İngilizce bir metni insanlar nasıl zor anlıyorsa hadisi anlamak da öyle bir şey hâline gelmiştir. Tercümesinden bile yanlış anlaşılma ihtimali taşıyan hadisler için açık bir dil ve şerh bulunması işlevinden dolayı bu baskı oldukça faydalıdır.

Riyâzu's-Sâlihîn bir insanı âlim yapmaz. Âlim olmak için çok daha fazla kitap okumak gerekir. Ama Riyâzu's-Sâlihîn'i okuyan ve okuduğunu hayatına yansıtmak için gayret eden bir Müslüman, Allah'ın izniyle, ashab-ı kiramın bildiği birçok şeyi bilebilir ve itikat-amel bakımından zamanının mini sahibisi olabilir. Riyâzu's-Sâlihîn okuyan Müslüman'ın namaz kılması bile farklıdır. Namazı yalnızca ilmi hâlden öğrenen biri namazda kaşınabilir; çünkü orada kaşınmanın namazı bozmadığı yazılıdır. Ama bu eserde yazılı olan, Allah'ın huzurunda duran birinin artık sağını solunu kaşımayacağı bir edep taşıması gerektir. Böylece Müslüman kendini geliştirmek hakkında bazı ekstra özellikler öğrenir.

Bundan sonraki **dördüncü** kitap, İmam Gazalî'nin İhyâ-ı Ulûmi'd-Dîn adlı eseridir.

Bu kitap yazılalı dokuz yüz sene olmuştur ve yazıldığından bu yana okunmaktadır. Hatta o kadar okunmaktadır ki ümmetimizin bir bölümü bunu çok fazla okuduğundan, adeta Kur'an'ın yerine koyma tehlikesiyle kendi başına bela edivermiştir. Zamanımızda ise keşke yine böyle fazla okunup abartılsaydı, buna bile razı olabilirdik. Ama çok kalın (dört cilt) olduğundan 'ürkütüyor.'

Dünyanın perişan olmuş fikir ortamlarında, ahiretin unutulup her insanın kendi nefesine tapındığı bir zamanda, ahireti hatırlatan İhyâ-ı Ulûmi'd-Dîn de şarttır. Ama bu kitap antibiyotik gibidir. Hani devlet antibiyotiği reçetesiz vermiyor ya, bu da çok fazla kullanılacak bir ilaç değildir. Yemeklerden sonra hap alır gibi günde yarım, bir konu okumak şeklinde azar azar ve programlı olarak okunmalıdır. Yoksa insanı alıp sürüklemesi ve hayattan koparması işten bile değildir. Hâlbuki Müslüman, sokaklara hâkim olan ve ticarette de Allah'ın sözünü konuşturan kimse olmalıdır; köşesine çekilip kimseyle konuşmayan değil.

Kendisi ağır kaçacak olanlar, eserin birkaç özetinin bulunduğu piyasadan birini edinip onunla da yol alabilirler. Gazalî sanki bir süreliğine ahirete gidip orada olup biteni görmüş, sonra da dünyaya geri dönmüş birine benzer. Eserin 'dünyamızla ilgisi olmadığını' düşünmemiz bir parça normaldir ki zaten tesirli bir kitap oluşu bu, bizim dünyamıza ait olmayışından kaynaklanır.

Dikkat ederseniz bu saydığımız başlıklar arasında bir tefsir kitabı yoktur. Çünkü tefsir, usulünü okumadan ve Arapça bilmeden okunabilecek bir ilim değildir. Meal insana etki eder ama ne edeceği de belli olmaz. Kur'an mealı okumak bu bakımdan zordur. Elbette Allah'ın kitabı herkese inmiştir ama İmam Gazalî'nin ve Nevevî'nin eserlerinde zikrettikleri ayetler-hadisler insana yeter. Uzmanlaşılacağı zaman tefsire yönelmek daha doğrudur.

Ben de bu satırların okurları da bir gün Rabbimizin huzuruna çıkacağız. Benim nelerden söz ettiğim ve kimlerin dinlediği-okuduğu o gün tutanaklar hâlinde önümüze gelecek. Allah Teâlâ, bildiği hâlde

bu dünyada neleri okuduğumuzu hepimize soracak. Gazetelere, dergilere, televizyonlara ayırdığımız vakitler o gün bizi ‘yer yarılrsa da yerin dibine girsem’ diyeceğimiz mahcubiyette bir hâle getirebilir. Evlerimiz kitaplı evler olmalıdır. Çocuklarımıza emretmeden kitap sevgisi aşılamalıyız.

Ümmetimizin gidişatında ciddi sorunlar vardır. Kur’an-ı Kerim okumaya vakit bulamayan, ufak bir ilmi hâl bilgisini öğrenmeye bile tembelliğinden zaman ayıramayan insanlar olmamız büyük bir afettir.

Bunları Allah rızası için sizlerle paylaşıyor, kıyamet günü hepimizin dirileceği o günü kolaylaştırmak için bildiriyorum. Fakat yine de okuma serüvenine başlamanın acelesiz, programlı ve danışarak yürütülmesinin çok önemli hatta hayatî olduğunu tekraren vurgulamış olalım.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللّٰهُ وَسَلَّمْ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ اٰلِهِ وَصَحْبِهِ اَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah’a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.